

[Brusvang.]

ring, sådan har jeg også forstået statsministerens udtalelser.

Der ville også have været den særlige mulighed, at hvis venstre var gået med, kunne vi have fulgt den idé op, som vi forhandlede på i første omgang, hvor venstre var med i forhandlingerne. Hvad var det for en idé? Det var en idé, der havde det indhold: var det nu ikke rimeligt, om vi igennem forhandling søgte at komme frem til, at blandt disse 5 partier er der enighed om 95 pct., måske 96 pct. af dette finanslovsforslag? Til gengæld er der også klar enighed om, at på et område — det være sig 3, 4 eller 5 pct. — er vi uenige, dér vil vi stemme sådan og sådan, og det kan vi offentliggøre. Vi kan offentliggøre et dokument, der viser vor enighed, 95 pct., og vi kan offentliggøre et dokument, der viser vor uenighed på 5 pct. Det ville være en meget klar ting, som jeg tror at offentligheden ville forstå og værdsætte.

Begrundelsen for, at centrum-demokraterne er gået med til at stemme for nogle af de yderligere udgifter, er den, at der blandt disse udgiftsposter er beløb, der finansierer virksomhed, som giver yderligere beskæftigelse. Der er beskæftigelserne i klit og i skov, der er bekæmpelsen af ungdomsarbejdsledsigheden, der er Bornholmstrafikken. Disse skibe kan vist alene give beskæftigelse til et par tusinde mand. Det er ting, som vi altid har været åbne for fra centrum-demokraternes side, og derfor har vi sagt, at det er vi enige i, det er en politik, vi gerne vil fremme.

Vi er også gået med til fra CDs side at sige ja til en bedre stilling for folkepensionistægtepar. Der er sket en forbedring derved, at den brøk, et ægtepar set i forhold til en enlig får, bliver forhøjet fra 1,4 til 1,5. Det er selvfølgelig et skøn, om den ene eller den anden brøk er den rigtige, men vi fandt, at det var rimeligt, at der skete denne forhøjelse, også selv om det kostede penge, mange penge og flere penge, end vi egentlig rigtig kunne lide. Derfor stemte vi for det.

Besparelserposterne, som omfattede 234, vil jeg ikke gennemgå i enkeltheder. Det er først og fremmest poster, der er fremkommet ved socialdemokratiets initiativ, fordi de her har vist det efter min mening priværdige initiativ, at de ikke bare kom med forslag

om yderligere udgifter, men samtidig pegede på, hvor en hel del af de penge kunne hentes, og der blev i virkeligheden balance mellem disse beløb.

De punkter, hvor centrum-demokraterne har en særstilling, er følgende. Jeg skal ikke gennemgå dem alle, men jeg vil nævne nogle eksempler, som illustrerer, hvorfor vi har en anden stilling, og hvorfor det er nødvendigt for os her at markere os med en anden stilling.

Jeg har lige nævnt spørgsmålet om støtte til oprørsbevægelser. Jeg ved godt, at man i dag kalder det noget andet. Jeg ved godt, at kontoen i dag har fået navn af humanitær bistand, men vi tror bare ikke på den aktivitet, vi tror, at pengene i virkeligheden kommer til at havne i forkerte lommer, og derfor har vi sagt, at danske skatteydermillioner ikke skal bruges hertil. Vi er også af politiske grunde meget betænkelige med hensyn til den virksomhed, der udøves af Institutet for udviklingsforskning, og har peget på, at de millionbeløb, der anvendes dér, kunne have været sparet. Dansk ungdoms u-landsarbejde mener vi ikke er tilstrækkelig effektivt, vi mener ikke, det når tilstrækkelige resultater, og mener derfor af politiske grunde, at der bør foretages en besparelse dér.

Filminstituttet. Jeg skal ikke lægge skjul på, at filminstituttets virksomhed har været centrum-demokraterne en torn i øjet igennem mange år. Jeg tror ikke, det bare er os, filminstituttet har været en torn i øjet på, det har også været en torn i øjet på et flertal i befolkningen. Jeg ved ikke, hvor mange gange vi har diskuteret denne sindssyge bevilling til pornofilm omkring Jesu liv, den burde aldrig være givet, og nu ser vi altså farcens toppunkt, at på grund af den dårlige samvittighed, der har plaget filminstituttet, går man hen på et efter min mening i hvert fald meget spinkelt juridisk grundlag og trækker tilsagnet tilbage. Det er den slags ting, som vi politisk ikke kan være med til. Det er de tilfælde, hvor vi må sige: her har vi en anden politisk opfattelse, det må man forstå, og her kan man ikke stikke os i lommen og forlange, at vi så bag efter, fordi vi er med til at få en finanslov igennem, også skal stemme for den slags ting, som vi finder helt urimelige.

At der inden for filminstituttets område er